

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25Co/82/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4116227357
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 09. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lýdia Gálisová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2023:4116227357.2

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lýdie Gálisovej a členiek senátu JUDr. Márie Malíkovej a JUDr. Sone Vackovej v spore žalobcu: D. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. na Z. XXX, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Roman BLAŽEK, s.r.o., so sídlom Pohraničná 4, 945 01 Komárno, IČO: 36 721 123, proti žalovaným: v 1. rade L. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. 2, F. - D., v 2. rade D. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. 2, F. - D., zastúpených: JUDr. Gabriela Strýčeková, advokátka so sídlom Coboriho 2, 949 01 Nitra, v konaní o zaplatenie sumy 3 840 eur s príslušenstvom, o späťvzati žaloby, o odvolaní žalobcu proti výroku III. uznesenia Okresného súdu Nitra zo dňa 26. apríla 2023 pod č. k. 16C/403/2016-189, takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom III. výroku potvrdzuje.

Žalovaní v 1. a 2. rade majú voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie uznesením rozhodol prvým výrokom o pokračovaní v konaní vedenom pod sp. zn. 16C/403/2016, druhým výrokom konanie zastavil a tretím výrokom žalovaným v 1. a 2. rade priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorej rozhodne súd po právoplatnosti rozsudku (správne malo byť uznesenia) samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ustanovenia čl. 4 ods. 2, čl. 5, § 144, § 145 ods. 1, § 146 ods. 1, § 163 ods. 1, 2, § 165 ods. 1, § 256 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP.

1.1. Uvedol, že žalobca sa žalobou domáhal zaplatenia sumy 3 840 eura s príslušenstvom vrátane náhrady trov konania. Vo veci samej rozhodol rozsudkom, ktorým návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol (výrok I.), žalobu v celom rozsahu zamietol (výrok II.) a žalovaným v 1. a 2. rade voči žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Žalobca podal proti uvedenému rozhodnutiu odvolanie, o ktorom odvolací súd rozhodol tak, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. S poukazom na výsledok odvolacieho konania prerušil konanie do skončenia dovolacieho konania vedeného pod sp. zn. 14C/315/2015. Na základe rozhodnutia sp. zn. 2Cdo/94/2021 bolo dovolanie vo veci vedenej na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 14C/315/2015 zamietnuté, preto vyzval žalobcu na späťvzatie žaloby. Mal za to, že žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný na podanie žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia, keďže z dôvodu absolútnej neplatnosti kúpnych zmlúv nebol a nie je vlastníkom bytu, ktorý mali žalovaní užívať v období za ktoré žiada bezdôvodného obohatenie. Dňa 04.04.2023 doručil žalobca súdu podanie, ktorým zobral žalobu v celom rozsahu späť a žiadal konanie zastaviť. Vzhľadom na charakter konania, ako aj na skutočnosť, že vzniknutú situáciu nezavinil, žiadal aby súd rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania a tiež žiadal, aby súd rozhodol aj o vrátení súdneho poplatku.

1.2. Vzhľadom na skutočnosť, že odpadla prekážka, pre ktorú konanie bolo prerušené, pretože dovolacie konanie vedené v konaní pod sp. zn. 14C/315/2015 bolo skončené, súd prvej inštancie v zmysle § 165 ods. 1 CSP rozhodol o pokračovaní v konaní aj bez návrhu.

1.3. Konštatoval, že keďže žalobca využil svoje dispozičné oprávnenie a vzal žalobu späť v celom rozsahu, späťvzatie žaloby akceptoval a konanie zastavil. Žalovaní v 1. a 2. rade súhlasili so späťvzatím žaloby, avšak nesúhlasili s návrhom žalobcu o rozhodnutí nároku na náhradu trov konania tak, že súd by žiadnej zo strán nemal priznať nárok na náhradu trov konania. Ak dôjde k zastaveniu sporového konania, je povinnosťou súdu pri rozhodovaní o trovách konania skúmať procesnú zodpovednosť pri zastavení konania na oboch procesných stranách, teda aj na strane žalobcu, aj na strane žalovaného. Pojem „procesné zavinenie“, použitý v ustanovení § 256 CSP sa posudzuje výlučne z procesného hľadiska. Žalobca si v konaní uplatňoval nárok od žalovaných na zaplatenie sumy titulom vydania bezdôvodného obohatenia, ktorý mu mal vzniknúť na základe skutočností, že žalovaní užívali byt, ktorého bol výlučným vlastníkom bez právneho dôvodu. Súd už v samotnom rozsudku konštatoval, že v tomto konaní žalobcovi neprináleží domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia, pretože v konaní vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp.zn. 14C/315/2015 súd prvej inštancie ako aj odvolací súd zhodne dospeli k nepochybnému záveru, že kúpna zmluva uzatvorená medzi žalobcami a E.. S. nebola urobená vážne, keď tu chýbala náležitosť vôle v zmysle § 37 Občianskeho zákonníka a takáto zmluva je absolútne neplatná od počiatku. Na základe absolútne neplatného právneho úkonu medzi žalobcami a E.. S. preto nemohlo dôjsť k nadobudnutiu vlastníckeho práva E.. S., čo malo za následok, že aj ďalšia kúpna zmluva uzatvorená medzi E.. S. a žalovaným (v tomto konaní vystupujúci ako žalobca) je absolútne neplatným právnym úkonom, keď nikto nemôže previesť viac práv ako sám má. Žalobca tak počas konania stratil aktívnu vecnú legitímáciu, čo si zrejme uvedomil aj jeho právny zástupca, ktorý na pojednávaní vo svojom prednese poznamenal, že nemôže žalobu vziať späť iba z dôvodu, že v prípade úspechu v dovolacom konaní vedenom vo vyššie označenom konaní, by takúto žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia znovu nemohol podať. Dovolacie konanie vedené v konaní pod sp.zn. 14C/315/2015 bolo právoplatne skončené tak, že dovolací súd dovolanie žalovaného (v tomto konaní žalobcu) zamietol.

1.4. V čase podania predmetnej žaloby mal žalobca pozitívnu vedomosť o tom, že žalovaní prišli o nehnuteľnosť v súvislosti so spáchaním trestného činu a to s ohľadom na skutočnosť, že žalobca bol v súvislosti s prebiehajúcim trestným konaním vypočutý ako svedok a ako aj samotný účastník konania vedenom na súde pod sp.zn. 14C/315/2015. Žalobca sa tak domáhal zrejme bezúspešného uplatňovania práva, ktorý zobral žalobu späť ako reakciu na výzvu súdu. Vzhľadom k tomu je to práve žalobca, ktorý procesne zaviniel zastavenie konania, z ktorého dôvodu súd priznal žalovaným voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, pretože žalobca zapríčinil vznik trov žalovaným, ktoré by inak nevznikli a to aj s poukazom na článok 4 ods. 2 CSP. Sám žalobca zapríčinil, že žalovaným museli v súvislosti s bezúspešným uplatňovaním jeho domnelého práva vzniknúť trovy, ktoré by v dôsledku právneho zastúpenia za normálnych okolností žalovaným ani nemuseli vzniknúť. Uviedol, že o výške náhrady trov konania rozhodne súdny úradník po právoplatnosti uznesenia. Zároveň konštatoval, že nevzhladol žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 257 CSP, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania. Poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky IV. ÚS 178/2019 zo dňa 26.05.2020). Priznanie nároku na náhradu trov konania žalovaným vyžadovalo aj spravodlivé usporiadanie procesných vzťahov strán sporu, pretože súd nemôže formalisticky nahliadať na pojem procesné zavinenie. Nepriznanie nároku na náhradu trov konania žiadnej zo strán by bolo nielen v predmetnej veci nespravodlivým rozhodnutím, ale takéto rozhodnutie by negatívne zasiahlo do majetkovej sféry žalovaných, hoci procesne im v žiadnom prípade nemožno pričítať zavinenie na zastavení konania. Dodal, že žalobcovi nevznikol nárok na vrátenie kráteného súdneho poplatku za podanie žaloby, keďže k späťvzatiu žaloby došlo po prvom pojednávaní.

2. Žalobca podal v zákonnej lehote odvolanie proti výroku III. rozhodnutia súdu prvej inštancie, týkajúceho sa nároku na náhradu trov konania. Dôvodil ustanoveniami § 365 ods. 1 písm. b), d) a h) CSP a žiadal, aby odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

2.1. Namietal, že napadnuté rozhodnutie nie je správne ani spravodlivé, takým by bolo rozhodnutie o nepriznaní nároku na náhradu trov konania žiadnej zo strán sporu. Z jeho obsahu vyplýva, že výlučne on zapríčinil zastavenie konania a preto je povinný znášať náhradu trov konania. Súd prvej inštancie však opomenul prihliadnuť na skutočnosť, že v konaní, ktoré predchádzalo tomuto konaniu a začali ho žalovaní voči nemu bolo bezpečne preukázané, že ho zavinieli aj žalovaní svojou neopatrnosťou, nedbalosťou a laxnosťou pri uzatváraní kúpnej zmluvy, ktorou odpredali svoj byt E.. S.. Na druhej strane nie je správne mu vytykať, že mal vedomosti o protizákonnom konaní predávajúcej E.. S., od ktorej kúpil byt.

2.2. Ak by čo i len tušil, že prvá kúpna zmluva uzavretá žalobcami s E.. S. je z akéhokoľvek dôvodu neplatná, neuzatváral by zmluvu druhú, ktorou byt kúpil od žalovaných. Nebral by úver, ktorý spláca dodnes. Na rozdiel od žalovaných prerobil a to nie málo. V čase uzavretia kúpnej zmluvy stranami sporu nemal vedomosti o existencii trestného konania voči obvineným. Navyše nikdy súdom trestaný nebol a voči nemu nebolo vedené žiadne trestné konanie, ani v súvislosti s kúpnou zmluvou. Okrem toho, že prišiel o byt, spláca úver a má ešte platiť trovy konania. Na druhej strane žalovaní neprišli o nič.

3. Žalovaní sa k odvolaniu žalobcu písomne vyjadrili a uviedli, že odvolanie žalobcu považujú za nedôvodné a účelové. Napadnutý výrok považovali za vecne správny a navrhli ho ako vecne správny potvrdiť. Zároveň žiadali priznať nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100 %. Uviedli, že súd prvej inštancie napadnuté uznesenie v časti priznania nároku na náhradu trov konania žalovaným riadne odôvodnil. V súdnom konaní bránili svoje práva proti žalobcovi domáhajúcemu sa zaplataenia bezdôvodného obohatenia za užívanie bytu, ktorý predtým ako manželia vlastnili a v ktorom po predaji bytu naďalej bývali. V súdnom spore na Okresnom súde Nitra vedenom pod č. k. 14C/315/2015 sa voči žalobcovi úspešne domohli určenia vlastníckeho práva k nemu. Žalobca už v roku 2014 vedel o okolnostiach, za ktorých prišli o vlastníctvo k bytu, keďže bol dňa 05.09.2014 ako svedok vypočúvaný vyšetrovateľom v prípravnom konaní ČVS: PPZ-247/NKA-PZ-ZA-2014. Vedomosť žalobcu o podvodnom konaní v súvislosti s bytom podporuje aj výpoveď svedkyne - P. S. zo dňa XX.XX.XXXX. X.X. Nepovažovali za podstatné, že ak by žalobca tušil, že kúpna zmluva s E.. S. je neplatná, nekupoval by ich byt a nebral by si úver, ktorý dodnes spláca, ani tvrdenie, že v čase uzavretia kúpnej zmluvy nemal vedomosť o existencii trestného konania voči obvineným. Napriek týmto skutočnostiam sa po 2 rokoch od výsluchu na polícii v trestnej veci proti obvineným D. H. a W. U. dňa XX.XX.XXXX rozhodol podať návrh na vydanie platobného rozkazu titulom vydania bezdôvodného obohatenia - odplaty za užívanie bytu a uplatňovať jeho domnelé vlastnícke práva.

3.2. Neobstojí ani dôvodenie žalobcu, že prišiel o byt a oni neprišli o nič. Nebyť toho, že sa obrátili na advokáta a podali odôvodnený odpor proti súdom vydanému platobnému rozkazu, žalobca by mal v rukách exekučný titul. Bolo dostatočne preukázané, že žalobca procesne zavinil zastavenie konania, keď zobral žalobu späť vzhľadom na právoplatný rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu a zamietnutie dovolania žalobcu dovolacím súdom vo veci určenia vlastníckeho práva (14C/315/2015), v ktorom konaní bol žalobca neúspešnou žalovanou stranou. Už koncom roka 2020 vedel o právoplatne rozhodnutom súdnom spore, keď súd prvej inštancie a odvolací súd zhodne rozhodli v prospech nich ako žalobcov. Napriek tomu trval na podanej žalobe a vykonával ďalšie úkony v predmetnom konaní, ktoré mali za následok zvyšovanie trov konania na ich strane žalovaných za poskytované právne služby, čím došlo k zmenšeniu ich majetkovej sféry, boli nútení naďalej dôvodne brániť svoje práva. Svojim protiprávnym konaním zapríčinil, že museli brániť svoje práva v súdnom konaní.

4. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané stranou sporu, v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 355 ods. 1, § 359 CSP), a zistení, že spĺňa náležitosti ustanovenia § 363 CSP, viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania (§ 379, § 380 CSP), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP), vec prejednal. Dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, preto uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

5. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

6. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca dňa 14.10.2016 podal žalobu o zaplataenie sumy 3.840 eur s príslušenstvom a žiadal vydanie platobného rozkazu. K žalobe priložil výpis z LV č. XXXX okres F., obec F., kat. úz. R. D., zmluvu o nájme nehnuteľnosti zo dňa XX.XX.XXXX a plnomocenstvo. Súd prvej inštancie dňa 06.12.2016 vydal platobný rozkaz pod č. k. XXC/XXX/XXXX-XX, ktorý bol v dôsledku podaného odporu zrušený uznesením zo dňa XX.XX.XXXX pod č. k. XXC/XXX/XXXX-XX. K. zo dňa XX.XX.XXXX pod č. k. XXC/XXX/XXXX-XX súd prvej inštancie prerušil konanie do právoplatného skončenia veci vedenej na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 14C/315/2015. Následne súd prvej inštancie uznesením zo dňa 28.12.2020 pod č. k. 16C/403/2016-98 rozhodol o pokračovaní v konaní. Dňa

28.12.2020 vyzval súd žalobcu, či trvá na podanej žalobe, keďže v konaní vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 14C/315/2015 súd právoplatne rozhodol, že žalovaní sú vlastníkami nehnuteľnosti, vo vzťahu ku ktorej žiada náhradu nájomného, hoci kúpna zmluva, na základe ktorej nadobudol predmetné nehnuteľnosti je absolútne neplatná, čo má dosah aj na platnosť nájomnej zmluvy, ktorá bola na jej základe uzavretá. Žalobca v reakcii na výzvu uviedol, že vo veci pod sp. zn. 14C/315/2015 podal dovolanie a navrhol konanie prerušiť. Súd prvej inštancie rozhodol rozsudkom zo dňa 05.05.2021 pod č. k. 16C/403/2016-119 tak, že návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol, žalobu v celom rozsahu zamietol a žalovaným v 1. a 2. rade priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. O odvolaní žalobcu proti rozsudku rozhodol odvolací súd uznesením zo dňa 20.10.2021 pod č. k. 25Co/63/2021-155 tak, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Súd prvej inštancie uznesením zo dňa 16.12.2021 prerušil konanie do skončenia dovolacieho konania vedeného pod sp. zn. 14C/315/2015. Následne zistil, že dovolacie konanie bolo vo veci sp. zn. 14C/315/2015 skončené tak, že dovolanie bolo zamietnuté. Preto súd prvej inštancie vyzval žalobcu, či berie späť zjavne bezdôvodnú žalobu. Žalobca na výzvu súdu vzal dňa 04.04.2023 podanú žalobu v celom rozsahu späť, žiadal konanie zastaviť a o nároku na náhradu trov žiadal rozhodnúť tak, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania. Podaním zo dňa 25.04.2023 sa žalovaní vyjadrili, že so späťvzatím žaloby súhlasia. Následne súd prvej inštancie rozhodol uznesením, ktoré je v jeho III. výroku týkajúcom sa nároku na náhradu trov konania z dôvodu podaného odvolania žalobcu predmetom prieskumu odvolacím súdom.

7. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

8. Podľa § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

9. Odvolací súd posudzujúc napadnuté uznesenie z hľadiska súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu, citovaných zákonných ustanovení a odvolacích dôvodov dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne rozhodol, keď priznal žalovaným v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100%. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobcovi nepripadá domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia, pretože v konaní vedenom pod sp. zn. 14C/315/2015 dospel súd k záveru, že kúpna zmluva je od počiatku absolútne neplatná. Vzhľadom k tomu nedošlo žalobcom k nadobudnutiu vlastníckeho práva predmetnej nehnuteľnosti pôvodne patriacej žalovaným. Na základe toho dospel k záveru, že žalobca sa v predmetnej veci domáhal bezúspešného uplatňovania práva. Na výzvu súdu vzal žalobu späť v celom rozsahu. Späťvzatím žaloby v celom rozsahu žalobca zavinil zastavenie konania, preto je z procesného hľadiska povinný znášať náhradu trov konania protistrany - žalovaných v 1. a 2. rade, ktorým v dôsledku procesnej obrany vznikli trovy konania. Na základe uvedeného dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalovaní majú nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi. Odvolací súd sa s týmto záverom stotožnil, preto uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie svoje uznesenie v napadnutej časti v dostatočnej miere po právnej aj skutkovej stránke odôvodnil, keď uviedol svoje úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil a danú vec správne právne posúdil, preto na správnosť dôvodov uznesenia v napadnutej časti ďalej iba poukazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

10. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti napadnutého výroku uznesenia súdu prvej inštancie dodáva, že vo všeobecnosti platí, že náhradu trov konania ovláda zásada úspechu vo veci, ktorá je doplnená zásadou procesnej zodpovednosti za zavinenie. Zásada zodpovednosti za zavinenie je stanovená v ustanovení § 256 Civilného sporového poriadku, ktorý upravuje trovy zavinené stranami sporu, pre prípad zastavenia konania a pre prípad vzniku zbytočných trov konania. V prípade zastavenia konania je potrebné zdôrazniť, že zásada procesnej zodpovednosti za zavinenie sa musí uplatniť pre každé konanie, ktoré bolo zastavené, a to bez ohľadu na dôvody zastavenia konania, teda náhrada týchto trov sa prisudzuje bez ohľadu na meritórny výsledok sporu. Táto zásada sa posudzuje výlučne z procesného hľadiska. Ide o zásadu, ktorá je inštitútom procesného práva, a preto rozhodujúcimi skutočnosťami na posúdenie tejto zodpovednosti sú tie, ktoré vznikli po začatí konania.

11. Podľa Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 196/09, zmyslom využitia zásady zavinenia je sankčná náhrada nákladov konania, ktoré by pri jeho riadnom priebehu nevznikli, uložená rozhodnutím súdu tomu, kto ich vznik zavinil. Pri zastavení konania je potom pre vyriešenie otázky náhrady nákladov

konania kľúčové zistenie, či, a pokiaľ áno, ktorý z účastníkov z procesného hľadiska zastavenie konania zaviniel. Kritérium procesného zavinenia potom treba posudzovať z objektívneho hľadiska, a to vo vzťahu medzi tým, čo žalujúca strana v konaní požadovala, resp. akého výsledku sa domáhala, a skutočnosťou, pre ktorú žalujúca strana neskôr vzala žalobu späť s tým, aby konanie bolo zastavené. Ak nie je preukázané, že späťvzatie žaloby bolo odôvodnené neskorším správaním žalovaného, ktorý sa celkom či v relevantnom rozsahu zachoval v zmysle žalobnej požiadavky, potom nie je dosť dobre možné nachádzať súvislosť, a teda ani procesné zavinenie medzi jeho správaním vo vzťahu k žalobnej požiadavke (petitu). Inými slovami, použitý termín "zavinenie" nemožno interpretovať - čo zodpovedá aj ustálenej judikatúre - v doslovnom jazykovom zmysle, ale vo vzťahu príčinnej súvislosti, v ktorom príčinou je správanie účastníka konania (teda aj jeho prejav vôle spočívajúci v späťvzati návrhu).

12. Od zásady zodpovednosti za výsledok zákonodarca zaviedol odchýlku upravenú v ustanovení § 255 CSP a od zásady zodpovednosti za zavinenie upravenú v ustanovení § 256 ods. 1 CSP predstavuje výnimku ustanovenie § 257 CSP. V zmysle tohto ustanovenia súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa. Znamená to, že súd nemusí zaviazat' neúspešnú stranu sporu na náhradu trov konania, resp. nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojím zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane. Použitie tohto ustanovenia negatívne dopadá na stranu sporu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania. Z tohto dôvodu musí aplikácia daného ustanovenia zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter. Zákon pre rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 CSP vyžaduje kumulatívne splnenie dvoch podmienok, ktorými sú dôvody hodné osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti. Dôvody hodné osobitného zreteľa, ani výnimočné okolnosti zákon bližšie nešpecifikuje. Odvolací súd, zhodne so súdom prvej inštancie, nevzhladol dôvodnosť aplikácie ustanovenia § 257 CSP, pretože žalobcom uvedené dôvody samy osebe nezakladajú dôvod hodný osobitného zreteľa a také výnimočné okolnosti, pre ktoré by súd "úspešnej" strane nepriznal nárok na náhradu trov konania v zmysle ustanovenia § 257 CSP.

13. Odvolací súd sa s námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní nemohol stotožniť. Rozhodnutie vzhľadom k uvedenému nemožno označiť za nesprávne a rovnako ani za nespravodlivé. Žalovaným nemožno pričítať vinu na zastavení konania. Predmetné konanie týkajúce sa zaplatenia sumy vo výške 3.840 eur titulom bezdôvodného obohatenia inicioval žalobca ako domnelý vlastník dotknutej nehnuteľnosti a pre vyššie uvedené skutočnosti je v plnom rozsahu zodpovedný za zastavenie konania. Rovnako sa odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že vzhľadom k tomu, že žalobca ani nebol od počiatku aktívne vecne legitimovaným subjektom na podanie žaloby, zaviniel trovy konania, ktoré vznikli žalovaným v 1. a 2. rade v súvislosti s ich procesnou obranou. Práve naopak, v prípade neiniciovania konania žalobcom by im žiadne trovy nevznikli.

14. Z uvedených dôvodov odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom III. výroku podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

15. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP. Žalovaným v 1. a 2. rade priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100 % z dôvodu, že žalovaní boli v odvolacom konaní úspešní. O výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom podľa § 262 ods. 2 CSP.

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).